

ชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย¹

นริศรา ทาหอม² และ ศิริมาศ โกศลย์พิพัฒน์³

บทคัดย่อ

ทักษะการฟังและการพูดเป็นพื้นฐานสำคัญของพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย ซึ่งมีผลต่อการคิด การสื่อสาร และการสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การออกแบบสื่อการสอนที่เป็นรูปธรรมและน่าสนใจจึงมีบทบาทสำคัญในการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ บทความนี้มุ่งนำเสนอแนวคิด บทบาท และประโยชน์ของ “ชุดเกมบิงโก” ในฐานะสื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดในระดับปฐมวัย โดยอธิบายเหตุผลของการสร้างสื่อ หลักการออกแบบ ชุดกิจกรรม ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการนำไปใช้จริงกับเด็กปฐมวัย ผลการวิเคราะห์พบว่า เกมบิงโกช่วยให้เด็กมีสมาธิในการฟัง เข้าใจคำสั่ง จดจำคำศัพท์ และกล้าแสดงออกทางการพูดมากขึ้น นอกจากนี้ กิจกรรมดังกล่าวยังเสริมสร้างทักษะทางสังคม การรอคอย การฟังผู้อื่น และการทำงานร่วมกันในกลุ่มได้อย่างเป็นธรรมชาติ จึงสามารถสรุปได้ว่า เกมบิงโกเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาภาษาและการสื่อสารในระดับปฐมวัย หากได้รับการปรับใช้ให้เหมาะสมกับพัฒนาการของเด็ก และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการจัดการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยได้อย่างกว้างขวาง รวมถึงต่อยอดสู่การพัฒนาเนื้อหาในหมวดหมู่อื่น ๆ เช่น การเล่านิทาน การออกเสียงพยัญชนะ หรือการสร้างประโยคง่าย ๆ เพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เมื่อเด็กปฐมวัยมีทักษะการฟังที่ดีทั้งด้านการรับรู้คำสั่งหรือเนื้อหาต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง ขณะเดียวกันทักษะการพูดช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึก และการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับผู้อื่นได้อย่างมั่นใจให้แก่เด็กปฐมวัย

คำสำคัญ: เกมบิงโก, ทักษะการฟัง, ทักษะการพูด, เด็กปฐมวัย

¹ บทความวิชาการนี้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา

² นักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

³ อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิทยาการจัดการเรียนรู้ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

Bingo Game Set to Enhance Listening and Speaking Skills in Early Childhood ⁴

Naritsara Thahom⁵ and Sirimas Kosanpipat⁶

Abstract

Listening and speaking skills are fundamental components of early childhood language development, playing a crucial role in children's thinking, communication, and social interaction. The design of concrete, engaging instructional media is therefore essential in stimulating meaningful learning experiences for young children. This article presents the concepts, roles, and benefits of the "bingo game set" as a learning tool to enhance listening and speaking skills in early childhood. It explains the rationale for developing the media, its design principles, activity framework, and the outcomes observed from actual implementation with preschool children. The analysis indicates that bingo games help children improve their concentration in listening, understand instructions more effectively, retain vocabulary, and gain confidence in verbal expression. Additionally, the activity fosters social skills, such as turn-taking, attentive listening, and cooperative interaction in group settings. It can thus be concluded that the bingo game set is an effective tool for promoting language development and communication in early childhood when appropriately adapted to children's developmental needs. It can also be applied widely in early childhood education and extended to other learning areas, such as storytelling, consonant pronunciation, and simple sentence construction, to further support Thai language learning. Ultimately, when young children develop strong listening skills, particularly in understanding instructions and content, they are more capable of expressing thoughts, feelings, and exchanging ideas with confidence.

Keywords: Bingo game, Listening skills, Speaking skills, Early childhood.

⁴ Academic Article about Graduate teaching

⁵ Students in the Master of Education (Learning Management Science), Graduate School, Chiang Mai Rajabhat University

⁶ Lecturer in the Department of Learning Management Science, Chiang Mai Rajabhat University

บทนำ

ช่วงปฐมวัยเป็นระยะที่สมองมีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว เด็กสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดผ่านการเล่น ประสบการณ์ตรง และการมีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อม (สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา, 2565) การพัฒนาภาษาจึงต้องจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย โดยเฉพาะ “ทักษะการฟังและการพูด” ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญของการสื่อสาร การคิด และการเรียนรู้ขั้นสูงในอนาคต

อย่างไรก็ตามสื่อที่ใช้พัฒนาทักษะฟัง - พูดที่ใช้ในปัจจุบันบางส่วนยังมียุ่บบแบบซ้ำเดิม ไม่ดึงดูดความสนใจ ทำให้เด็กขาดแรงจูงใจ ไม่กล้าพูด และไม่สามารถจดจ่อการฟังได้อย่างต่อเนื่อง ผู้สอนจึงจำเป็นต้องมีสื่อทางเลือกที่สร้างความสนุกสนาน กระตุ้นความอยากรู้อยากเห็น และมีส่วนร่วมทางภาษาอย่างแท้จริง

เด็กปฐมวัยเป็นช่วงวัย 3 - 5 ปี เป็นวัยที่ร่างกายและสมองของเด็กกำลังเจริญเติบโต เด็กต้องการความรัก ความเอาใจใส่ดูแลอย่างใกล้ชิด เด็กวัยนี้มีโอกาสเรียนรู้จากการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้สำรวจ เล่น ทดลอง ค้นพบด้วยตนเอง ได้มีโอกาสคิดแก้ปัญหา เลือก ตัดสินใจ ใช้ภาษาสื่อความหมาย คิดริเริ่มสร้างสรรค์ และอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

การเรียนรู้ภาษาถือเป็นปัจจัยพื้นฐานที่สำคัญต่อการพัฒนาการโดยรวมของเด็กปฐมวัย เนื่องจากภาษามีบทบาทในการสื่อสาร การคิด การเรียนรู้ และการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2558) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็น ผู้เกี่ยวข้องจึงควรจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมและเอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา โดยสภาพแวดล้อมที่ดีและเหมาะสมเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพในเด็กวัยนี้ ซึ่งสอดคล้องกับสิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2558) ที่กล่าวว่า การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติและความต้องการของเด็ก ซึ่งมีความแตกต่างกัน ด้วยเหตุนี้ครูและผู้ที่เกี่ยวข้องจึงควรตระหนักถึงความสำคัญและจัดประสบการณ์เรียนรู้ทางภาษาให้เหมาะสมกับเด็กในแต่ละวัย ซึ่งต้องอาศัยทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจซึ่งกล่าวว่า เด็กปฐมวัยอายุ 2-7 ปีจัดอยู่ในขั้นพัฒนาทางขั้นคิดก่อนปฏิบัติการ เด็กเรียนรู้จากการกระทำโดยอาศัยสื่อ วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพราะเด็กในวัยนี้ยังไม่พัฒนาถึงขั้นที่จะเข้าใจเรื่องที่เป็นนามธรรมได้ต้องอาศัยสื่อที่เป็นรูปธรรม จากงานวิจัยของสมฤดี คัมภุณี (2562) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบ และการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง ผลการทดลองพบว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์พูดเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่องโดยใช้ภาพประกอบมีความสามารถในการฟังและการพูดสูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การพูดเล่าเรื่อง

การเรียนการสอนแบบเน้นความจำโดยการใช้เกมบิงโกเป็นการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน และสามารถกระตุ้น ความจำของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีซึ่งศิริพร จงไกรจักร (2564) ได้กล่าวถึงการสอนแบบเน้นความจำไว้ว่า รูปแบบนี้มีวัตถุประสงค์ช่วยให้ผู้เรียนจดจำ เนื้อหาสาระที่เรียนรู้ได้ดีและได้นาน และได้เรียนรู้กลวิธีการจำ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้สาระอื่น ๆ ได้อีก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-Process Theory of Memory) ได้รับการเสนอโดยแอตคินสัน และชิฟฟริน (Atkinson & Shiffrin, 1968) ซึ่งอธิบายโครงสร้างและกระบวนการทำงานของความจำมนุษย์ โดยแบ่งความจำออกเป็นสองระบบหลัก ได้แก่ ความจำระยะสั้น (Short-Term Memory: STM) และ ความจำระยะยาว (Long-Term Memory: LTM) ความจำระยะสั้นเป็นระบบความจำที่ทำหน้าที่เก็บข้อมูลชั่วคราวและมี

ข้อจำกัดทั้งในด้านปริมาณและระยะเวลา หากข้อมูลที่ได้รับไม่ผ่านการทบทวน (Rehearsal) อย่างต่อเนื่อง ข้อมูลเหล่านั้นจะเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว การทบทวนจึงมีบทบาทสำคัญในการป้องกันการสลายตัวของข้อมูลในระบบความจำระยะสั้น อีกทั้งยังเป็นกระบวนการสำคัญที่เอื้อต่อการถ่ายโอนข้อมูลเข้าสู่ความจำระยะยาว สำหรับความจำระยะยาว เป็นระบบความจำที่สามารถเก็บข้อมูลได้ในปริมาณมากและเป็นระยะเวลานาน ข้อมูลที่ผ่านกระบวนการทบทวนและจัดเก็บในระบบนี้จะคงอยู่ได้ยาวนาน และมีความคงทนสูงกว่าความจำระยะสั้น การฝึกฝนหรือการทบทวนข้อมูลบ่อยครั้งจะช่วยให้ข้อมูลมีโอกาสดึงตัวในความจำระยะยาวได้มากขึ้น ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเรียนรู้และการจดจำในระยะยาว จากผลงานวิจัยของ วิจิตรา เกตุนาถ และธงชัย สมบูรณ์ (2561) พบว่า การใช้เกมบิงโกเพื่อการเรียนรู้เป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาทักษะการฟังและการพูดอย่างเป็นระบบ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังส่งผลดีต่อการสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร และการเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ขั้นสูงขึ้น การฟังและการพูดจึงถือเป็นทักษะพื้นฐานที่ต้องได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องผ่านสื่อ กิจกรรม และประสบการณ์ที่เหมาะสมกับวัย

ความหมายและความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดในเด็กปฐมวัย

1. ความหมายของทักษะการฟัง

มีนักวิชาการหลายคน ได้ให้ความหมายของทักษะการฟัง ดังนี้

ทูโทโล (Tutolo, 1977) อธิบายว่า “การฟัง” เป็นกระบวนการรับรู้เสียง การตีความ และการตรวจสอบความหมายเพื่อเข้าใจสารอย่างถูกต้อง สถาบันราชานุกูล (2564) เน้นว่าการฟังต้องอาศัยสมาธิ ความตั้งใจ และการแยกแยะเสียง เด็กที่ได้รับการพัฒนาการฟังอย่างเหมาะสมจะสามารถสื่อสารได้ดีขึ้น

การฟังถือเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญในการสื่อสาร ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้ฟังได้รับข้อมูลหรือสาระสำคัญจากผู้พูดเท่านั้น แต่ยังเป็นกระบวนการที่ส่งผลต่อการคิด วิเคราะห์ และการตอบสนองทางภาษาที่เหมาะสม (สถาบันราชานุกูล, 2564) ได้กล่าวว่า การฟังคือการฝึกการฟังเสียงธรรมชาติและจังหวะดนตรี ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาความไวต่อเสียงและจังหวะ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเตรียมความพร้อมในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ การฟังตามความหมายดังกล่าวนี้ อาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการคือ

1. การได้ยิน (Hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตขั้นแรกของการฟัง
2. การฟัง (Listening) เมื่อหูได้รับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้วจะส่งไปยังสมองตามลำดับขั้นเพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิและการตั้งใจฟังอย่างจริงจัง
3. การรับรู้ความหมาย (Auding) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้งและรู้จักประเมินค่าควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบไปตามที่ต้องการ

การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มีบทบาทสำคัญยิ่งต่อพัฒนาการด้านการสื่อสาร โดยเฉพาะในช่วงปฐมวัยซึ่งเป็นระยะเวลาที่สมองมีความไวต่อการเรียนรู้ภาษา (UNICEF Thailand, 2023) อธิบายว่าการฟังของเด็กเป็นกระบวนการรับรู้เรื่องราวผ่านประสาทสัมผัสทางหู ซึ่งเด็กจะสะสมสิ่งที่ได้ยินไว้เป็นพื้นฐานสำคัญในการสร้างและพัฒนาทักษะทางภาษา มากกว่าการใช้เพื่อพัฒนาทางสติปัญญาโดยตรง

การฟังถือเป็นทักษะพื้นฐานที่มีบทบาทสำคัญต่อการรับรู้และทำความเข้าใจสารสนเทศในกระบวนการสื่อสาร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) อธิบายว่า การฟังคือการรับฟังหรือการรับสัญญาณและข่าวสารที่มีผู้ส่งมาให้ โดยจัดเป็นหนึ่งในทักษะการรับข้อมูลที่สำคัญ เช่นเดียวกับการอ่าน ทั้งสองทักษะนี้มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนหรือผู้รับสารสามารถประมวลข้อมูลที่รับและตีความหมายได้อย่างถูกต้อง สรุปความหมายของการฟังได้ว่า ในเด็กปฐมวัยการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่สมองมีการพัฒนาอย่างรวดเร็วและเป็นช่วงเวลาสำคัญของการสร้างพื้นฐานทางภาษา เด็กที่ได้รับการส่งเสริมทักษะการฟังอย่างเหมาะสม จะสามารถพัฒนาทักษะทางภาษาได้อื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การพูด การอ่าน และการเขียน อีกทั้งการฟังยังเป็นรากฐานที่ช่วยให้เด็กสามารถสื่อสารได้อย่างมั่นใจ และสร้างปฏิสัมพันธ์ทางสังคมที่ดี ซึ่งมีผลต่อการพัฒนาการโดยรวมทั้งด้านสติปัญญา อารมณ์ และสังคมในระยะยาว

2. ความหมายของทักษะการพูด

มีนักวิชาการหลายคน ได้ให้ความหมายของทักษะการพูด ดังนี้

การพูดคือกระบวนการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และข้อมูลไปยังผู้ฟัง โดยอาศัยการใช้เสียง อากัปกริยา และภาษาอย่างถูกต้อง (กรมส่งเสริมการเรียนรู้, 2565) ในระดับปฐมวัย การพูดมีบทบาทสำคัญต่อการแสดงออก ความมั่นใจ และพัฒนาการด้านสังคม

การพูดถือเป็นทักษะพื้นฐานด้านการสื่อสารที่สำคัญ ซึ่งช่วยให้ผู้พูดสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และข้อมูลไปยังผู้ฟังได้อย่างชัดเจน (กรมส่งเสริมการเรียนรู้, 2565) ได้กล่าวถึงความหมายของการพูดไว้ 4 ด้าน ดังนี้

1. ด้านภาษาศาสตร์ (Linguistic level) หมายถึง ขบวนการที่ผู้พูดสรรหาลำดับคำ เสียงที่ ต้องการใช้มารวมกันเปล่งออกมาเป็นประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
2. ด้านสรีรวิทยา (Physiological lever) การพูดเป็นระบบการทำงานของเซลล์ประสาท เช่น จัดสรรให้อวัยวะต่าง ๆ ของผู้พูดเคลื่อนไหวเพื่อการเปล่งเสียง กระตุ้นการทำงานของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงและอวัยวะที่ใช้ในการรับฟังเสียงของผู้พูดและผู้ฟัง
3. ด้านความรู้ในเรื่องเสียง (Acoustic level) การพูดก็คือ การที่คลื่นเสียงเดินทางผ่านอากาศระหว่างผู้พูดมายังผู้ฟังพร้อม ๆ กับที่จะสะท้อนไปเข้าหูผู้พูดเองด้วย
4. ด้านจิตวิทยา (Psychological level) การพูดหมายถึง ความรู้สึกจากการฟังที่ได้ยินได้ฟังจากผู้ทำให้เกิดความสัมพันธ์กันทั้งผู้พูดและผู้ฟัง โดยที่มีการคาดหวังด้วยกันทั้งสองฝ่าย

สุปราณี คำดี (2564) ได้กล่าวว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการติดต่อสื่อสารกันระหว่างบุคคลด้วยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา อากัปกริยา สีหน้า ท่าทาง แววตาเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟังเกิดความเข้าใจและตอบสนองได้

ราชบัณฑิตยสภา (2565) ให้ความหมายว่า การพูดหมายถึงการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้พูดสามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึก หรือข้อมูลไปยังผู้ฟังได้อย่างชัดเจน การพูดจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่ทำให้การสื่อสารเกิดขึ้นและมีความหมาย

จิตรภรณ์ พรหมมี (2561) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่น โดย

ใช้น้ำเสียงเพื่อสื่อความหมายไปให้ผู้ฟังเข้าใจความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของตนและสำหรับเด็กปฐมวัยการพูดเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการสื่อสารความรู้สึกนึกคิดหรือความต้องการของตนเองให้ผู้อื่นได้ทราบ

การพูดเป็นทักษะสำคัญทางภาษาที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารความคิด ความรู้สึก ความต้องการ และประสบการณ์ไปยังผู้อื่นได้อย่างชัดเจน ซึ่งสมฤดี คุ่มญาติ (2562) กล่าวว่า การพูดหมายถึงการแสดงความรู้สึกจากการได้ฟังและการคิด แล้วถ่ายทอดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ การพูดจึงมิได้เป็นเพียงการเปล่งเสียงเท่านั้น แต่เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งต้องอาศัยการทำงานร่วมกันของหลายระบบ

กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับการพูดประกอบด้วย

1. ขบวนการหายใจ – การควบคุมลมหายใจเพื่อให้มีแรงส่งเสียงและความยาวของถ้อยคำที่เหมาะสม
2. ขบวนการเปล่งเสียง – การใช้เส้นเสียงในการสร้างเสียงพูด
3. ขบวนการแปรเสียงและกำหนดเสียง – การปรับเปลี่ยนเสียง การออกเสียง และจังหวะเพื่อให้ถ้อยคำที่พูดออกมามีความชัดเจน เข้าใจง่าย และเหมาะสมกับผู้ฟัง

สรุปความหมายของการพูดได้ว่า การฝึกฝนทักษะการพูดอย่างมีระบบช่วยให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ที่ได้จากชีวิตประจำวันไปยังผู้ฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ การพูดยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม การเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะการสื่อสารในด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะในเด็กปฐมวัยที่อยู่ในช่วงของการเรียนรู้ภาษา การส่งเสริมทักษะการพูดอย่างเหมาะสมจึงเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาทางภาษาและการสื่อสารในระยะยาว

3. ความสำคัญของการพัฒนาทักษะฟัง-พูด

ทักษะการฟังและการพูดเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาการด้านภาษาในเด็กปฐมวัย เนื่องจากเป็นช่วงวัยที่เด็กเริ่มสื่อสารความต้องการ ความคิด และความรู้สึกด้วยตนเอง การมีทักษะฟัง-พูดที่ดีช่วยให้เด็กสามารถแสดงออกอย่างเหมาะสม เข้าใจผู้อื่น และลดปัญหาการสื่อสารคลาดเคลื่อน เด็กที่สามารถฟังและพูดได้ดีมักมีความมั่นใจในการแสดงออก และสามารถสื่อสารความต้องการของตนได้อย่างชัดเจน ส่งผลให้เกิดปฏิสัมพันธ์ที่ดีทั้งกับเพื่อน ครู และผู้ดูแล (UNICEF, 2023) นอกจากนี้ ทักษะการฟังที่ดีช่วยเสริมสร้างสมาธิ ความสามารถในการทำตามคำสั่ง และกระบวนการคิดวิเคราะห์ เด็กฝึกการจดจ่อ มีความไวต่อเสียง สามารถแยกแยะคำศัพท์และข้อมูลที่ได้รับ ซึ่งเป็นรากฐานของกระบวนการเรียนรู้ในทุกวิชา (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565) ส่วนทักษะการพูดช่วยให้เด็กสื่อสารความคิดได้อย่างเป็นลำดับ ทำให้เกิดการเชื่อมโยงทางความคิดและพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างสร้างสรรค์

ทักษะฟัง - พูดยังมีบทบาทสำคัญต่อการอ่านและการเขียนในอนาคต เพราะการอ่านออกเขียนได้ต้องอาศัยความเข้าใจเสียง (phonological awareness) ความจำด้านภาษา และการเชื่อมโยงเสียงกับสัญลักษณ์ ตัวอักษร เด็กที่มีทักษะฟัง - พูดดีจึงพร้อมสำหรับการเรียนรู้ด้านการอ่าน-เขียนมากกว่าเด็กที่ยังมีข้อจำกัดทางภาษา (National Early Literacy Panel, 2020) นอกจากนี้ การมีทักษะฟัง - พูดที่ดีช่วยเสริมสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม เด็กสามารถฟังผู้อื่น รอคอยผลัดกันพูด มีทักษะการสนทนา และปฏิสัมพันธ์ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งเป็นพื้นฐานของทักษะทางสังคมและอารมณ์

ตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 ที่เน้นให้เด็กสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ดังนั้น การพัฒนาทักษะการฟังและการพูดจึงเป็นหัวใจสำคัญของการพัฒนาเด็กปฐมวัยในทุกด้าน ทั้งด้านภาษา สังคม อารมณ์ และพุทธิพิสัย อีกทั้งยังวางรากฐานที่มั่นคงให้กับการเรียนรู้ในระยะยาว

บทบาทของเกมในการส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัย

เกมถือเป็นสื่อสำคัญที่ช่วยส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยในหลายด้าน เนื่องจากการเล่นเป็นกระบวนการเรียนรู้ตามธรรมชาติของเด็ก และทำให้เด็กเกิดแรงจูงใจที่จะเรียนรู้มากกว่าวิธีการสอนแบบดั้งเดิม (UNICEF, 2023) การเล่นเกมช่วยพัฒนาความสามารถด้านภาษา ผ่านการฟังคำสั่ง การโต้ตอบ และการใช้คำศัพท์ในสถานการณ์จริง อีกทั้งยังช่วยส่งเสริมความสามารถในการคิดวิเคราะห์ ขณะที่เด็กต้องตีความเสียงหรือคำที่ได้ยินเพื่อนำไปเชื่อมโยงกับข้อมูลบนกระดานบิงโก นอกจากนี้ เกมยังช่วยพัฒนาสมาธิและความจำ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความจำของ Atkinson และ Shiffrin (1968) ที่อธิบายว่าการทบทวนซ้ำผ่านกิจกรรมมีส่วนสำคัญในการถ่ายโอนข้อมูลจากความจำระยะสั้นไปสู่ความจำระยะยาว การเล่นเกมบิงโกซ้ำ ๆ จึงช่วยให้เด็กจดจำเสียง คำศัพท์ และรูปภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในด้านสังคม เกมช่วยให้เด็กเรียนรู้การเข้าสังคม การรอคอย การทำงานร่วมกับผู้อื่น และฝึกทักษะการสื่อสารในกลุ่ม ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นสำหรับเด็กปฐมวัยตามหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560 ที่ให้ความสำคัญกับการมีปฏิสัมพันธ์และการเรียนรู้ร่วมกัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) ดังนั้น เกมจึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการเสริมสร้างพัฒนาการทุกด้านของเด็ก ทั้งด้านภาษา สังคม อารมณ์ และสติปัญญา

ทฤษฎีความจำของ Atkinson & Shiffrin (1968) ชี้ว่า “การทบทวนซ้ำผ่านกิจกรรม” ส่งผลต่อการนำข้อมูลเข้าสู่ความจำระยะยาว ซึ่งสนับสนุนแนวคิดว่าการเล่นเกมบิงโกซ้ำ ๆ ช่วยให้เด็กจดจำเสียง คำศัพท์ และรูปภาพได้ดีขึ้น

แนวคิดและหลักการออกแบบชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะภาษา

การออกแบบชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะภาษาเด็กปฐมวัยต้องคำนึงถึงความเหมาะสมกับวัยเป็นสำคัญ โดยใช้ภาพ สี และสัญลักษณ์ที่ชัดเจน เพื่อให้เด็กสามารถเชื่อมโยงเสียงหรือคำกับภาพได้ง่าย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดการจัดประสบการณ์รูปรวมของเด็กในช่วงพัฒนาการก่อนปฏิบัติการตามทฤษฎีของเพียเจต์ เด็กวัยนี้เรียนรู้ดีที่สุดจากสิ่งที่เห็น จับต้องได้ และเกิดขึ้นจริง (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2565)

นอกจากนี้ การออกแบบยังยึดหลัก “การเรียนรู้ผ่านการเล่น” (Learning Through Play) ซึ่งได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวทางที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการค้นพบ วิเคราะห์ และสร้างความหมายด้วยตนเอง (UNICEF, 2023) ผู้เขียนจึงออกแบบเกมให้มีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง เด็กต้องฟัง พูด และตอบโต้ในทุกขั้นตอน ขณะที่กติกาของเกมก็ถูกกำหนดให้เข้าใจง่าย ชัดเจน และสามารถเล่นร่วมกันได้อย่างปลอดภัย

เพื่อสนับสนุนพัฒนาการด้านภาษาอย่างรอบด้าน ผู้เขียนได้ออกแบบชุดเกมบิงโกจำนวน 4 รูปแบบ ได้แก่ บิงโกพยัญชนะไทย บิงโกตัวอักษรภาษาอังกฤษ (A-Z) บิงโกเลขอารบิก และบิงโกเลข

ไทย ซึ่งตอบสนองการเรียนรู้พื้นฐานในระดับปฐมวัยและสามารถประยุกต์ใช้ได้หลายสถานการณ์ในชั้นเรียน

เกมบิงโก (Bingo Game)

เกมบิงโกเป็นเกมที่ทำให้ความบันเทิงประเภทหนึ่งเป็นการจำลองสถานการณ์ในชีวิตแบบง่ายๆ และได้รับความนิยมมากทำให้ผู้เล่นเกิดความเชื่อและแสดงบทบาทไปตามเกมจึงเป็นเหตุอันดีที่จะนำเกมบิงโกมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การจดจำคำศัพท์การเล่นบิงโกเป็นส่วนสำคัญ ต่อการเรียนรู้ อย่างเป็นธรรมชาติของเด็กช่วยให้เด็กได้ทดลอง ค้นพบและปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวเพิ่มความหลากหลายให้บทเรียนและช่วยสร้างแรงจูงใจ รวมทั้งกระตุ้นให้เด็ก โดยการลงมือปฏิบัติ (Task Based) โดยใช้เครื่องมืออุปกรณ์ การมีกติกาที่ชัดเจนเป็นตัวนำการปฏิบัติของเด็กและมีกลยุทธ์ที่ทำให้เด็กต้องใช้ทักษะทางภาษา (และทักษะอื่น ๆ) ได้ถูกัญแจสู่ความสำเร็จของเกมบิงโกคือ กติกา และการกำหนดเป้าหมาย (Goal) ที่ชัดเจน มัลลิกา ทองอ่อน (2564)

การใช้เกมบิงโกเป็นการเรียนการสอนที่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาทำให้ ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน และสามารถกระตุ้น ความจำของผู้เรียนได้เป็นอย่างดีซึ่ง ศิริพร จงไกรจักร (2564) ได้กล่าวถึงการสอนแบบเน้นความจำไว้ว่า รูปแบบนี้ มีวัตถุประสงค์ช่วยให้ผู้เรียนจดจำ เนื้อหาสาระที่เรียนรู้ได้ดีและได้นาน และได้เรียนรู้กลวิธีการจำ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการเรียนรู้สาระอื่น ๆ ได้อีก ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-Process Theory of Memory) ได้รับการเสนอโดยแอตคินสัน และชิฟฟริน Atkinson & Shiffrin (1968) ซึ่งอธิบายโครงสร้างและกระบวนการทำงานของความจำมนุษย์ โดยแบ่งความจำออกเป็นสองระบบหลัก ได้แก่ ความจำระยะสั้น (Short-Term Memory: STM) และ ความจำระยะยาว (Long-Term Memory: LTM) ความจำระยะสั้นเป็นระบบความจำที่ทำหน้าที่เก็บข้อมูลชั่วคราวและมีข้อจำกัดทั้งในด้านปริมาณและระยะเวลา หากข้อมูลที่ได้รับไม่ผ่านการทบทวน (Rehearsal) อย่างต่อเนื่อง ข้อมูลเหล่านั้นจะเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว การทบทวนจึงมีบทบาทสำคัญในการป้องกันการสลายตัวของข้อมูลในระบบความจำระยะสั้น อีกทั้งยังเป็นกระบวนการสำคัญที่เอื้อต่อการถ่ายโอนข้อมูลเข้าสู่ความจำระยะยาว สำหรับความจำระยะยาว เป็นระบบความจำที่สามารถเก็บข้อมูลได้ในปริมาณมากและเป็นระยะเวลานาน ข้อมูลที่ผ่านกระบวนการทบทวนและจัดเก็บในระบบนี้จะคงอยู่ได้ยาวนาน และมีความคงทนสูงกว่าความจำระยะสั้น การฝึกฝนหรือการทบทวนข้อมูลบ่อยครั้งจะช่วยให้ข้อมูลมีโอกาสดึงตัวในความจำระยะยาวได้มากขึ้น ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการเรียนรู้และการจดจำในระยะยาว จากผลงานวิจัยของ วิจิตรา เกตุนาถ และธงชัย สมบูรณ์ (2561) พบว่า การใช้เกมบิงโกเพื่อการเรียนรู้เป็นการจัดกิจกรรมที่มุ่งพัฒนาทักษะการฟังและการพูดอย่างเป็นระบบ ช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งยังส่งผลดีต่อการสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร และการเตรียมความพร้อมสำหรับการเรียนรู้ขั้นสูงขึ้น การฟังและการพูดจึงถือเป็นทักษะพื้นฐานที่ต้องได้รับการส่งเสริมอย่างต่อเนื่องผ่านสื่อ กิจกรรม และประสบการณ์ที่เหมาะสมกับวัย

สรุปได้ว่า การใช้เกมบิงโกเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้เกมเป็นสื่อการเรียนรู้ถือเป็นแนวทางที่ส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นหนึ่งในเกมที่มีความนิยมและเหมาะสมกับเด็กปฐมวัย คือ เกมบิงโก ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผสมผสานความสนุกสนานกับการเรียนรู้ไปพร้อมกัน การใช้เกมบิงโกในกระบวนการเรียนการสอนช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็ก ส่งเสริมการมีส่วนร่วม และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ผ่อนคลาย ในด้านการพัฒนาภาษา เกมบิงโกมีบทบาทสำคัญ

ต่อการส่งเสริม ทักษะการฟัง และ ทักษะการพูด ของเด็กปฐมวัย ผ่านกระบวนการฟังคำบอกหรือคำใบ้ การจดจำเสียง และการตอบสนองด้วยการพูดหรือแสดงออก เด็กจะได้ฝึกการฟังอย่างตั้งใจ การทำความเข้าใจข้อมูลที่ได้รับ และการสื่อสารตอบกลับด้วยถ้อยคำหรือประโยคที่เหมาะสม นอกจากนี้เกม บิงโกยังช่วยพัฒนาความกล้าแสดงออก การใช้ภาษาในสถานการณ์จริงและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับเพื่อนร่วมกิจกรรมซึ่งล้วนเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ภาษาในระยะยาว

การจัดกิจกรรมการใช้ชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และการพูดของเด็กปฐมวัย

การจัดกิจกรรมการใช้ชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย เป็นการจัดกิจกรรมรูปแบบการใช้เกมเป็นสื่อการเรียนรู้ถือเป็นแนวทางที่ส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ เด็กจะสังเกตภาพหรือคำศัพท์บนกระดานบิงโกขณะที่ผู้สอนอ่านออกเสียงอย่างชัดเจน เด็กจะเชื่อมโยงเสียงกับภาพ ช่วยฝึกการฟังและการจดจำศัพท์ เมื่อเด็กเจอภาพที่ตรงกันในตารางของตนเองจะเกิดการพูดตามและใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร ช่วยส่งเสริมการพูด การฟัง การใช้คำศัพท์ และสร้างทักษะการสื่อสารอย่างมีความสุขและมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้ จึงได้นำมาจัดกิจกรรมให้กับเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล 2 และ 3 โรงเรียนบ้านแควมะกอก เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย ครุมีหน้าที่ส่งเสริมและกระตุ้นให้ผู้เรียนรู้และสังเกตพฤติกรรมระหว่างทำกิจกรรม

ตารางที่ 1 การใช้ชุดเกมบิงโกเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย

การใช้ชุดเกมบิงโก	พัฒนาทักษะการฟังและการพูด
Activity 01 : การใช้เกมบิงโกชุดพยัญชนะไทย ภาพที่ 1 ชุดเกมบิงโกพยัญชนะไทย ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568) ภาพที่ 2 เด็กเล่นเกมบิงโกพยัญชนะไทย ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568)	1. ทักษะการฟัง (Listening Skills) - เด็กฝึกฟังเสียงพยัญชนะที่ครูหรือผู้เล่นคนอื่นออกเสียง เช่น ก, ข, ค เพื่อแยกแยะเสียงที่คล้ายกัน - เด็กต้องใช้สมาธิในการฟังคำบอกเพื่อหาพยัญชนะที่ตรงกับการ์ดของตน - เด็กได้ฝึกการฟังแล้วตีความว่าพยัญชนะที่ได้ยินตรงกับตัวอักษรใด 2. ทักษะการพูด (Speaking Skills) - เด็กฝึกการเปล่งเสียงพยัญชนะตามที่เพื่อนบอกเมื่อพบตัวอักษรในแผงบิงโก - เด็กพูดทวนพยัญชนะหรืออ่านออกเสียงเพื่อยืนยันการฟังที่ถูกต้อง - เด็กได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็น พูดคุยกับเพื่อน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

การใช้ชุดเกมบิงโก	พัฒนาทักษะการฟังและการพูด
Activity 02 : การใช้เกมบิงโกชุด A - Z ภาพที่ 3 ชุดเกมบิงโก A - Z ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568) ภาพที่ 4 เด็กเล่นเกมบิงโกชุด A - Z ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568)	1. ทักษะการฟัง (Listening Skills) - เด็กฝึกแยกแยะเสียงตัวอักษรที่ครูออกเสียง เช่น A, B, C รวมถึงเสียงที่คล้ายกัน - เด็กจดจ่อกับเสียงที่ได้ยินเพื่อหาตัวอักษรที่ตรงกับแผ่นบิงโก - ได้ฝึกการเชื่อมโยงเสียงกับสัญลักษณ์อักษร A-Z - เด็กได้ฟังและตีความเสียงเพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานของตัวอักษร 2. ทักษะการพูด (Speaking Skills) - เด็กฝึกการออกเสียงตามครูหรือเพื่อนร่วมกิจกรรม เช่น “B” /bi:/ - เด็กพูดทวนตัวอักษรหรืออ่านออกเสียงเพื่อยืนยันความเข้าใจ - เด็กฝึกการพูดสนทนาสั้น ๆ เช่น บอกตัวอักษรที่ตนมีหรือแลกเปลี่ยนความคิดเห็น
Activity 03 : การใช้เกมบิงโกชุด เลขอารบิก ภาพที่ 5 ชุดเกมบิงโกชุดเลขอารบิก ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568) ภาพที่ 6 เด็กเล่นเกมบิงโกชุดเลขอารบิก ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568)	1. ทักษะการฟัง (Listening Skills) - เด็กฝึกฟังตัวเลขที่ครูหรือเพื่อนออกเสียง เช่น “5”, “12”, “20” - ต้องมีสมาธิในการฟังเพื่อหาตัวเลขที่ตรงกับบัตรบิงโกของตน - เด็กได้ฝึกการฟังตัวเลขแล้วเชื่อมโยงกับตัวเลขที่ปรากฏบนแผ่นบิงโก และเข้าใจลำดับการนับ 2. ทักษะการพูด (Speaking Skills) - เด็กฝึกแปลงเสียงตัวเลขตามที่ได้ยิน เช่น “Three”, “Seven” - พูดทวนตัวเลขที่ได้ยินเพื่อยืนยันความเข้าใจและฝึกความแม่นยำ - เด็กฝึกพูดเมื่อเรียกตัวเลขของตน หรือบอกเพื่อนว่าใครมีเลขไหน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

การใช้ชุดเกมบิงโก	พัฒนาทักษะการฟังและการพูด
Activity 03 : การใช้เกมบิงโกชุดเลขไทย ภาพที่ 7 ชุดเกมบิงโกชุดเลขไทย ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568) ภาพที่ 8 เด็กเล่นเกมบิงโกชุดเลขไทย ที่มา : นริศรา ทาหอม ,(2568)	1. ทักษะการฟัง (Listening Skills) - เด็กฝึกฟังตัวเลขไทยที่ครูหรือผู้เล่นออกเสียง เช่น ๑, ๒, ๓ - เด็กต้องมีสมาธิในการฟังตัวเลขที่เรียกเพื่อหาตัวเลขที่ตรงกับบัตรบิงโกของตน - ฝึกการเชื่อมโยงเสียงตัวเลขกับสัญลักษณ์ตัวเลขไทยบนบัตรบิงโก - การฟังตัวเลขต่อเนื่องช่วยพัฒนาการคิดและความเข้าใจเรื่องลำดับ 2. ทักษะการพูด (Speaking Skills) - เด็กฝึกเปล่งเสียงตัวเลขไทย เช่น “หนึ่ง, สอง, สาม” - พูดทวนตัวเลขที่ได้ยินเพื่อยืนยันความเข้าใจและฝึกความแม่นยำ - เด็กฝึกพูดเมื่อต้องบอกตัวเลขที่ตนมีว่าใครมีเลขใด - เด็กพูดประโยคสั้น ๆ เกี่ยวกับตัวเลขไทย เช่น “ฉันมีเลข ๕” เพื่อเชื่อมการฟังกับการพูดและการสื่อสาร

การจัดกิจกรรมการใช้ชุดเกมบิงโก (กรณีศึกษา)

การจัดกิจกรรมการใช้ชุดเกมบิงโกในครั้งนี้เป็นกรณีศึกษาการนำไปใช้จริงในบริบทของชั้นเรียนปฐมวัย โดยดำเนินกิจกรรมกับเด็กอนุบาลปีที่ 2 และ 3 จำนวน 6 คน ณ โรงเรียนบ้านแควมะกอก โดยจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องสัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น 4 สัปดาห์

ขั้นตอนกิจกรรม

1. ครูออกเสียงตัวอักษร/คำ
2. เด็กฟังและค้นหาภาพในกระดานของตน
3. เด็กออกเสียงตามเพื่อยืนยัน
4. เด็กพูดคุย แลกเปลี่ยน ตอบโต้กับเพื่อน

ผลสังเกตพัฒนาการ

1. เด็กฟังคำสั่งได้ดีขึ้น
2. แยกแยะเสียงได้แม่นยำขึ้น
3. กล้าออกเสียงและพูดอธิบาย
4. ใช้คำศัพท์ได้มากขึ้น
5. มีความมั่นใจและมีส่วนร่วมสูง

สรุป

ชุดเกมบิงโกเป็นสื่อการเรียนรู้ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นกิจกรรมที่ผสมผสานความสนุกสนาน ความมีส่วนร่วม และการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ช่วยให้เด็กฝึกสมาธิ การฟังคำสั่ง การจดจำเสียง และการพูดตอบสนองอย่างมั่นใจ

ข้อเสนอแนะ

1. ใช้ร่วมกับกิจกรรมภาษาอื่น เช่น เล่นนิทาน ออกเสียงพยัญชนะ
2. ปรับระดับความยากตามพัฒนาการ
3. พัฒนาสื่อเพิ่มเติม เช่น บิงโกคำศัพท์หมวดต่าง ๆ หรือสื่อดิจิทัล

แนวทางพัฒนาในอนาคต

1. นำไปสร้างเป็นเกมออนไลน์
2. ประยุกต์ใช้เป็นเครื่องมือประเมินทักษะภาษา

เอกสารอ้างอิง

- กรมส่งเสริมการเรียนรู้. (2565). *แนวทางการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาเด็กปฐมวัย (อายุ 3–6 ปี)*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- จิราภรณ์ พรหมมี. (2561). ผลของกิจกรรมเพลงประกอบท่าทางที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดของเด็กก่อนอนุบาล. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*, 14(1), 77–88.
- วรภรณ์ รักวิชัย. (2558). *การพัฒนาทักษะทางภาษาและการสื่อสารสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- สิริมา ภิญโญนันตพงษ์. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มัลลิกา ทองอ่อน. (2564). การใช้เกมเพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษเด็กปฐมวัย. *วารสารครุศาสตร์*, 49(3), 132–148.
- ราชบัณฑิตยสภา. (2565). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๖๕*. กรุงเทพฯ: ราชบัณฑิตยสภา.
- วิจิตรา เกตุนาถ และธชชัย สมบูรณ์. (2561). การใช้เกมบิงโกเพื่อการเรียนรู้พยัญชนะไทย. *วารสารการศึกษาเพื่อการพัฒนา*, 9(1), 153–160. สืบค้นจาก https://www.edu-journal.ru.ac.th/AbstractPdf/2560-9-1_1531748971_005-EducationforDevelopment-16072561.pdf
- ศิริพร จงไกรจักร. (2564). การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการจดจำของเด็กปฐมวัย. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*, 15(1), 25–38.
- สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี. (2563). *คู่มือการส่งเสริมพัฒนาการภาษาเด็กปฐมวัย*. สสวท.
- สุปรานี คำดี. (2564). ผลของการใช้นิทานภาพต่อทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย. *วารสารการศึกษาปฐมวัย*, 14(2), 45–56.
- สถาบันราชานุกูล. (2564). *แนวทางเลี้ยงดูเด็กปฐมวัยตามพัฒนาการ*. กระทรวงสาธารณสุข.
- สมฤดี คัมภีร์. (2562). ผลของการใช้ภาพประกอบเรื่องเล่าต่อพัฒนาการด้านการฟังและการพูดของเด็กก่อนอนุบาล. *วารสารวิจัยและพัฒนา มรภ.*, 12 (2), 101–112.
- สมฤดี คัมภีร์. (2562). ผลของการใช้คำคล้องจองต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย. *วารสารครุศาสตร์*, 20(3), 110–123.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2565). *แนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ปฐมวัย (ฉบับปรับปรุง)*. กระทรวงศึกษาธิการ.
- Atkinson, R. C., & Shiffrin, R. M. (1968). Human memory: A proposed system and its control processes. In K. W. Spence & J. T. Spence (Eds.), *The psychology of learning and motivation* (Vol. 2, pp. 89–195). Academic Press.
- Tutolo, D. J. (1977). A cognitive approach to teaching listening. *Language Arts*, 54(3), 262–265.
- UNICEF Thailand. (2023). Early Childhood Development: Brain Development in Young Children. UNICEF.

